

naar det træder i nøje Samarbejde med Invalideskolerne og Invalideværkstederne, vil kunne erstatte disse Velfærdskontorer, som det vistnok vil blive ret kostbart at drive. Krigsinvaliderne mener endvidere, at de efter denne Lov i nogen Maade vil blive uheldigere stillet end deres Lidelsesfæller indenfor det tyske Rige, idet disse, ifølge den tyske Lov angaaende Krigsinvalidere, naar Erhvervsudygtigheden udgør 50 pCt., har Krav paa Ansættelse i Stats- eller kommunal Tjeneste. Det er f. Eks. meget almindeligt i Tyskland, at Invalidere, der har mistet en Arm, bliver ansat som Postbude, og i denne og mange andre lignende Stillinger vilde de kunne gøre rigtig Fyldest. Det Udvalg, der har behandlet Invalidesagen dernede, har ikke ment at turde anbefale denne Ordning for Danmarks Vedkommende, men Udvalget vil rette en indtrængende Appel til de forskellige Statsinstitutioner og kommunale Forvaltninger om at tage Hensyn til Invaliderne ved Besættelsen af Tjenestestillinger. Invaliderne har dog ment, at det ikke vil være nok at rette en saadan Henvendelse, men at der maa Lovhjemmel til, for at det kan blive, som de ønsker.

Jeg vil anbefale disse Invalidernes Ønsker til dette høje Tings Velvillie.

Hauge: Jeg kan tilsiige Socialdemokratiets bedste Støtte til at faa dette Lovforslag fremmet paa en saadan Maade, at Invaliderne i de sønderjydske Landsdele kan føle sig tilfredsstillede. Blandt alle de Forpligtelser, Statssamfundet har overfor de enkelte Individuer, forekommer det mig, at Forsørgelsespligten, Hjælpepligten overfor Krigsinvaliderne er blandt de allerførste. De paagældende har jo i de allerfleste Tilfælde maattet parere Ordre, har maattet møde under Fanerne og gøre deres Pligt, men desværre har man fra tidligere Tid, ogsaa her i vort Land, mange Eksempler paa, at Samfundet ikke har været saa villigt, som man kunde have ventet, til at belønne Krigsinvaliderne for deres heltedmodige Optræden. Forholdet her er af en ganske særegen Beskaffenhed, idet der her er Tale om Hjælp til Krigsinvalidere, der i mange Tilfælde har været tvungne til at kæmpe for en Sag, der ikke var deres. Det har gjort Kampen dobbelt tung for dem, men det maa ogsaa medføre, at vor Forpligtelse er saa meget større, og at vi ikke stiller os paa et smaaligt Standpunkt. Fælles for dem alle, hvad enten de nu har kæmpet for en Sag, der var deres, eller ikke, er jo, at de er

blevet Invalidere, at de ikke længere er arbejdsdygtige, at de for manges Vedkommende er ganske ude af Stand til at tjene til Livets Ophold.

Tyskland har ikke villet erkende sin Forpligtelse længere end til den Dag da Danmark overtog Suveræneteten, altsaa til den 5. Maj, og dette er da ogsaa kun et Forslag til Lov om midlertidig Understøttelse til Invaliderne i de sønderjydske Landsdele. Jeg er enig med den højtærede Finansminister i, at Tysklands Forpligtelse maa anses som uomtvistelig, og jeg udtaler Haabet om, at det til sidst maa lykkes for Danmark at overbevise de rette vedkommende om, at Tyskland ogsaa maa opfylde sine Forpligtelser.

De Understøttelser, der her er Tale om, skal fastsættes af et Invalidenævn med Sæde i Sønderborg. Jeg skal ikke indvende noget imod dette Nævns Sammensætning. Det skal jo bestaa af 5 Medlemmer, en Amtmand eller en Amtsassessor skal være Formand, og Invaliderne bliver repræsenteret i Nævnet, hvortil Invaliderne skal henvende sig, og hvor de forskellige Forhold overvejes og den endelige Afgørelse træffes, forsaavidt der ikke finder Appel Sted. Men Invaliderne har efter Lovforslaget Ret til at gaa til en højere Instans, idet der i § 6 foreslaas oprettet et Overnævn, Invalideraadet. Dette Invalideraad skal have Sæde i København, men saaledes som det foreslaas sammensat, af 2 Dommere eller i hvert Fald 2 Mænd, der har Kvalifikationer som Dommere, og en Læge, forekommer det mig, at Lægmandsbetragtningen er fuldkommen udelukket, og jeg kan tiltræde de Bemærkninger, som den foregaaende Taler (Christen Ernst Christensen) gjorde paa Invalidernes Vegne om, at det vil være ønskeligt, at Lægmandsbetragtningen ogsaa kan komme til Orde. Jeg anser det for rimeligt ogsaa for Bedømmelsen af de Afgørelser, der finder Sted i dette Overnævn. Jeg er bange for, at det, saaledes som det foreslaas sammensat, i alt for høj Grad vil faa Karakteren af en Domstol, uden at der er den tilbørlige Adgang til Aktorat og Defensorat. Jeg henstiller derfor i Overensstemmelse med den ærede foregaaende Taler til den højtærede Finansminister at acceptere Kravet om, at Lægmandsopfattelsen ogsaa bliver repræsenteret.

Grundlaget for Understøttelsen er den tyske Stats Invalidereente, der ydes til de almindelige Krigsinvalidere i Tyskland, men her spiller Kursen jo en overordentlig stor